

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Κάρλος Σεβρύ, ένας ξενιτεμένος Γάλλος και η σύζυγός του Ζελιμά, μιά νέα γυναίκα με εξωτική όμορφη, επιστρέφουν έπειτα από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με τὸ μοναδικό σκοπό νὰ μάθουν τί ἀπέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἐχθροὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη της περιουσία. Στὸ ἴδιο ὅμως λεωφορεῖο μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴ σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ὑποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πιᾶσῃ κουθέντα μὲ τὸ Σεβρύ καὶ νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, προσφέρεται δὲ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς ἀναζητήσεις του. Ὁ Σεβρύ δέχεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τὸ παρουσιάζεται μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἰούλιος Κορνιφέρ. Ἐτσι οἱ ταξιδιωτὲς φθάνουν στὸ Βλαινκούρ. Ἐκεῖ, ὁ Βλαιρῶ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεβρύ σὲ ἐνέδρα τῆς νύχτας καὶ τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. Ἡ Ζελιμά, πο εἶνε ἔγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ ταραάζεται τόσο, ὥστε κάνει πρόωρο τοκετὸ, φέρνει στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι καὶ πεθαίνει στὴ γέννα. Δεκάξη χρόνια περνοῦν κ' ἡ κόρη τῆς Ζελιμάς, ἡ Ἰωάννα, ζῆ κοντὰ σ' ἕναν ἀγαθὸ ἀπόστρατο ἀξιωματικὸ, τὸν λοχαγὸ Βαγιάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχει υἱοθετήσῃ. Εἶνε δὲ ἐρωτευμένη μ' ἕνα νεαρὸ χωρικό, τὸν Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος φεύγει ἐκείνες τὶς ἡμέρες γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιώτης. Ἐκεῖ κοντὰ, στὰ δάση τοῦ Μαρέλ, ζῆ ἕνας μυστηριώδης ἀγριάνθρωπος, νέος κ' ὠραίος, ὁ Λυκογιάννης, τοῦ ὁποῖου τὸ μυστήριον ἀπασχολεῖ ὅλη τὴν περιφέρειαν. Μιά μερὰ σὲ μιὰ συγκέντρωσι στὸν πύργον τῆς θαρῶνης ντὲ Σιμέζ γίνεται αὐστηρὴς σχετικῶς καὶ μερικὲς νέες ἀποφασίζουσιν, ἀπὸ περιέργεια, νὰ πᾶνε νὰ θροῦν τὸ Λυκογιάννη. Στὸ Βουνὸ ὅμως, ἡ κόρη τῆς θαρῶνης Ἐριέττα, κινδυνεύει νὰ πέσῃ σὲ μιὰ ἄβυσσον, μὰ ὁ Λυκογιάννης τὴν σώζει τὴν τελευταία στιγμή. Ἀπὸ τότε ἕνα τρομερὸ αἶσθημα γεννιέται στὶς καρδιὰς τῶν δύο νέων. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ρασίλ ντὲ Σιμέζ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἐριέττας, ἕνας διεφθαρμένος νέος, ὁ ὁποῖος νοιώθει ἕνα παράφορον πάθος γιὰ τὴν Ἰωάννα, μιὰ νύχτα, ποὺ ὁ θετὸς πατέρας της λείπει, μπαίνει μὲ μιὰ σκάλα στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ δικήτου. Τὴν σώζει ὅμως τὴν τελευταία στιγμή ὁ Λυκογιάννης. Ἡ Ἰωάννα, ὅμως, νομίζει πὼς ὁ Λυκογιάννης εἶνε αὐτὸς ποὺ τῆς ἐπετέθη καὶ, ἀπελπισμένη, ἀφίνει μιὰ ἐπιστολὴν στὸ θετὸ πατέρα της, στὴν ὁποία τὸν κατηγορεῖ καὶ πηγαίνει νὰ πιυγῇ στὸ ποτάμι. Μὰ τὴν σώζει ὁ Λυκογιάννης κ' ἕνας ἀγνωστος κύριος, ποὺ περνᾷ ἀπὸ κεῖ μὲ τὸ ἀμάξι του, τὴν παίρνει μαζί του ἀναίσθητη.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν τοῦ ἔγνεψε καταφατικά.

Ὁ εἰρηνοδίκης διάβασε δυνατὰ τὴν ἐπιστολὴν κ' ἀπὸ ὄλων τὰ στήθη θυγῆκε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς.

Ὅλα τώρα ἐξηγιόντουσαν.

— Ὁ ἄθλιος! φώναξε ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν. Νὰ ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς εὐεργεσίας μου... Ἐγινε ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς δυστυχισμένης μου συζύγου καὶ σήμερα μοῦ σκοτῶνει καὶ τὴν Ἰωάννα, τὸ παιδί μου... Τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Αἰκατερίνη τὸν ἐλευθέρωσε, τῆς εἶχα πῆ: Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ μετανοήσουμε!... Ἦταν ἕνα προαίσθημα αὐτὸ τοῦ σημερινοῦ δυστυχήματος... Ὡ! τὸ θηρίο!... Ὡ! τὸ τέρας...

Καί, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δύο χέρια του, ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

Οἱ παριστάμενοι τὸν κύτταζαν δακρυσμένοι... Ἐπηκολούθησε μιὰ πλὴν μακρὰ σιωπὴ.

— Πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ συλληφθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπε, τέλος, ὁ εἰρηνοδίκης.

— Εἶνε πολὺ δύσκολο, ἀπάντησε ὁ πάρεδρος.

— Ποιὸς θὰ τὸν συλλάβῃ; πρόσθεσε ὁ ἀγροφύλακας. Μᾶς πῆραν ὅλους τοὺς χωροφύλακες στὸ στρατό.

— Ἐξ ἄλλου, παρετήρησε ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν συνερχόμενος ἀπὸ τὸ λήθαργό του, κ' ἂν ἀκόμα συλληφθῇ, θὰ ξεφύγῃ τῆς τιμωρίας, τῆς ὁποίας εἶνε ἄξιος. Θὰ θεωρηθῇ ὡς ἠλίθιος καὶ θὰ κηρυχθῇ ἀνεύθυνος.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ πιθανόν, ἀπάντησε ὁ εἰρηνοδίκης, ἀλλὰ

δὲν εἶνε λόγος αὐτὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μένῃ ἐλεύθερος. Τὸ τελευταῖο τοῦ ἔγκλημα μᾶς ἐπιβάλλει νὰ προλάβουμε καινούργια του κακούργηματα.

— Ἐγὼ δὲν ἐναντιώνομαι στὴ σύλληψί του! Ἄς τὸν ἀλίσσοδέσουν σὰ λύκο καὶ ἄς τὸν ρίξουν στὴ σκοτεινότερη φυλακή! φώναξε μὲ μανία ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε, πρὸς γαλήνια:

— Ἡ λύπη μου μὲ παρασύρει, κύριοι... Εἶμαι καταζαλισμένος. Κάμετε ὅ,τι νομίζετε καλὸ. Ἀλλοίμονο! ἐξακολούθησε μὲ τόνο σπαραχτικό. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πειὰ τίποτε... Ἀφανίστηκα... Ἐκμηδενίστηκα! Εἶμαι πειὰ ἕνα ζωντανὸ πτώμα...

— Ἰάκωβε, φίλε μου, μὴν ἀπελπίζεσαι! Εἶπε ὁ εἰρηνοδίκης, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι. Ἴσως ἡ Ἰωάννα νὰ μὴν πραγματοποιήσῃ τὸ ἀπαίσιο σχέδιό της... Ἴσως νὰ ζῆ ἀκόμα.

Ἀλλὰ ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἐκούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Τὴν ξέρω καλὰ ἐγὼ!... Ἡ Ἰωάννα μου εἶνε πειὰ πεθαμένη!...

ΙΖ'

ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΕΡΙΕΤΤΑ

Μετὰ τὰ θλιβερά αὐτὰ λόγια τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν, ἐπηκολούθησε καινούργια σιωπὴ.

— Ἐχάσαμε ἀρκετὴ ὥρα! εἶπε ἔξαφνα ὁ εἰρηνοδίκης. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε ψάξῃ κιόλας γιὰ τὴν δεσποινίδα Ἰωάννα. Εἶτε νεκρὴ, εἶτε ζωντανὴ εἶνε, πρέπει νὰ τὴ θροῦμε.

— Ναί! εἶπε κ' ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν. Ἄς τὴν ἀναζητήσουμε παντοῦ καὶ προπάντων στὸ ποτάμι.

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέξις τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Ὡ! τὸ μοιραῖο! ψιθύρισε. Κι' ὁ ἀτέρας, κ' ἡ κόρη.

Οἱ παριστάμενοι δὲν καταλάβαιναν τί ἔλεγε. Αὐτὸς ὅμως ἐπρόσθεσε, σὰ νὰ μιλοῦσε μόνος του:

— Ἡ Ἰωάννα ἦταν τὸ παιδί τῆς δυστυχίας.

— Ἄν καὶ ἡ μερὰ εἶνε ἀρκετὰ προχωρημένη, εἶπε ὁ πάρεδρος, θ' ἀρχίσουμε ἀπόψε τὶς ἐρευνές μας.

— Μαζὺ μὲ ὅσους θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς συνοδεύσουν, ἐπρόσθεσε ὁ ἀγροφύλακας.

Καί, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἀποσύρθηκε μαζί μὲ τὸν πάρεδρο.

Τότε, ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν καὶ ὁ εἰρηνοδίκης, συνεφώνησαν νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ τελευταῖος τὴν Εἰσαγγελία γιὰ τὸ δυστύχημα, ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸ δήμαρχο τοῦ Μαρέλ.

Κατόπιν ὁ εἰρηνοδίκης, ἀφοῦ ἔσφιξε μὲ συμπόνοια τὸ χέρι τοῦ δυστυχισμένου πατέρα, ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι τοῦ κ. Βιολέν, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸν πύργον τῶν Σιμέζ. Ἐκεῖ, τὸν περίμεναν μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία, γιὰ νὰ μάθουν λεπτομέρειες.

Ἡ θαρῶνη ντὲ Σιμέζ ἐκτιμοῦσε τὸν Ἰάκωβο Βαγιάν, τὸν ὁποῖον θεωροῦσε ὑπόδειγμα τιμιότητος καὶ ἀρετῆς. Ἡ κόρη τῆς ἢ Ἐριέττα πάλι ἤξερε ἀρκετὰ καλὰ τὴν Ἰωάννα, ἡ ὁποία εἶχε πάει δυὸ - τρεῖς φορές στὸν πύργον μαζί μὲ τὸν πατέρα της.

Μόλις φάνηκε ὁ εἰρηνοδίκης, ὄλων τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς αὐτόν.

— Τὶ τρομερὸ δυστύχημα! εἶπε ἐκεῖνος.

Καὶ ἀμέσως, χωρὶς προλόγους, διηγήθηκε τὰ περιστατικὰ ποὺ ξέρουν οἱ ἀναγνώστῃ μας. Τελειώνοντας, ἀπέδωσε τὴν εὐθύνη τοῦ ἔγκληματος στὸ Λυκογιάννη.

— Ἀδύνατον! εἶπε ἡ θαρῶνη ντὲ Σιμέζ.

— Εἶμαι κ' ἐγὼ τῆς γνώμης τῆς κυρίας θαρῶνης! πρόσθεσε ὁ κ. Βιολέν. Θὰ ἔγινε κανένα λάθος... Πολλές φορές τὰ φαινόμενα ἀπατοῦν... Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔκανε ὁ Λυκογιάννης τὸ ἔγκλημα αὐτό...

Ἡ Σουσσάνα ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της, νομίζοντας ὅτι βλέπει ἕνα τρομερὸ ὄνειρο κ' ἡ Ἐριέττα, μὲ σηκωμένο τὸ κεφάλι, ἔκλαιγε, κυριευμένη ἀπὸ ἕνα νευρικό τρόμο.

Ἀπὸ ἀβρότητα πρὸς τὶς δύο νέες, ὁ εἰρηνοδίκης δὲν ἐξήγησε τὰ πράγματα τόσο καθαρά. Ὡστόσο, ἡ Σουσσάνα καὶ

ή 'Εριέττα κατάλαβαν περί τίνος ἐπρόκειτο.

— Κύριε εἰρηνοδίκαι, εἶπε ἡ βαρὼν ντὲ Σιμέζ μὲ πεποίθησι, αὐτὸς ποὺ ἔσωσε τὴν κόρη μου στὸ Μαύρο Λόφο δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο ἄθλιος!

— Δυστυχῶς, κυρία μου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... Λησμόνησα νὰ σὰς πῶ ὅτι ἀνακαλύψαμε στὸν κήπου ἴχνη γυμνῶν ποδιῶν... Ἐπειτα τὸ γράμμα τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας εἶνε καθαρῶτατο... Τὸ ἔχω ἀπάνω μου... Ὅριστε, κυρία, μπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε...

Ἡ βαρὼν διαβάσε τὴν ἐπιστολὴ κι' ἔπειτα τὴν ἔδωσε στὸν κ. Βιολέν. Τώρα δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ ὑποστηρίξη τὴν ἀθωότητα τοῦ Λυκογιάννη.

Ὁ κ. Βιολέν διάβασε κι' αὐτὸς τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὴν ἐπέστρεψε στὸν εἰρηνοδίκαι.

— Δὲν ξέρει τί νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς, ψιθύρισε.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἡ Σουσσάνα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσι τῆς καὶ μὲ βλέμματα ποὺ ἔλαμπαν φώναξε:

— Κι' ἂν ὅλος ὁ κόσμος δὲν παραδεχτῆ τὴν ἀθωότητα τοῦ Λυκογιάννη, ἐγὼ θὰ διακηρύσω παντοῦ ὅτι εἶνε ἀθῶος... Καὶ σὺ, 'Εριέττα, τῆς ὁποίας ἔσωσε τὴ ζωὴ, δὲν εἶσαι τῆς ἴδιας γνώμης μὲ μένα;

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σιμέζ, μόλις ἄκουσε τὴν ἐρώτησι αὐτῆ, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι τῆς. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν ὠχρότατο καὶ δάκρυα φαινόντουσαν στὰ μάτια τῆς.

— Ὅχι, Σουσσάνα, ἀπάντησε μὲ ταραγμένη φωνή, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ! Ὄταν ὁ κύριος εἰρηνοδίκαι καὶ ἡ μητέρα μου τὸν καταδικάζουν, δὲν μπορῶ νὰ πιστεῦω ἐγὼ ὅτι εἶνε ἀθῶος.

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, βγήκε ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό τῆς γιὰ νὰ κλάψῃ μόνῃ τῆς.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ εἰρηνοδίκαι, ὁ κ. Βιολέν καὶ ἡ κόρη τοῦ ἀποχαιρέτησαν τὴν βαρὼν, ἡ ὁποία, μόλις οἱ ἐπισκέπται τῆς ἔφυγαν, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης τῆς, ὅπου τὴν βρῆκε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. Ἐπειδὴ ἡ βαρὼν ἀγνοοῦσε ὅσα εἶχαν συμβῆ μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῆς καὶ τοῦ Λυκογιάννη στὴν σκιὰδα, ἀπέδωσε τὰ δάκρυα τῆς κόρης τῆς στὴν μεγάλη τῆς εὐαισθησία.

Ἄλλὰ μήπως κ' ἡ 'Εριέττα ἤξερε γιατί ἔκλαιγε; Μήπως γιὰ τὴν ἔβλεπε νὰ πετᾷ σὰν διωγμένο ἀπὸ τὴ φωνὴά του ποὺ τὸ πρῶτο τῆς νεανικό ὄνειρο;

Ἡ μητέρα τῆς κατῶρθωσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ κάπως, ἀλλὰ ὅλη τὴ νύχτα ἡ 'Εριέττα δὲν κοιμήθηκε... Συλλογιζόταν τὸν Λυκογιάννη, ἀλλὰ τώρα τὸν ἔβλεπε χωρὶς κανένα καλὸ αἶσθημα, χωρὶς καμιά γοητεία...

Θυμῶταν τώρα πάλι τὴν σκηνὴ τῆς σκιάδος... Εἶχε ριχτῆ ἀπάνω τῆς σὰν ἄγριο θηρίο καὶ τὴν εἶχε σφίξει μὲ ὅλη τὴν δύναμι στὰ ὑπάρτασά του... Τῆς ἴδιας κτηνωδίας ἀλλ' ἰκόμα μεγαλύτερης. Θὰ εἶνε πέσει θύμα ἡ δυστυχεμένη Ἰωάννα...

Προηγουμένως ἀδικοῦσε τὸν ἀδελφὸ τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε

τολμήσει νὰ μαστιγώσῃ τὸν σωτῆρα τῆς, ἀλλὰ τώρα παραδεχόταν ὅτι ὁ Ραούλ ἔκανε τὸ καθήκον του, ὑπερασπίζοντας τὴν ἀδελφὴ του καὶ λυτρώνοντάς τὴν ἀπὸ τὸν ἀηδὴ ἐναγκαλισμὸ τοῦ ἀγριανθρώπου. Πόσο μετανοοῦσε τώρα γιὰ τὸ ἐνοίωσε τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἄθλιο αὐτὸν στὸν ὁποῖο χρωστοῦσε τὴ ζωὴ τῆς...

***

Τὴν μεθεπομένη ἔγινε γνωστὸ στὸν πύργο ὅτι δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῆ στὸ ποτάμι τὸ πτώμα τῆς δυστυχισμένης Ἰωάννας. Ἐπειδὴ τὸ ποτάμι λόγω τῶν βροχῶν εἶχε πλημμυρίσει καὶ ὅλα τὰ φράγματα εἶχαν παραουρθῆ, πιστεύσαν ὅτι καὶ τὸ πτώμα τῆς νεαρῆς εἶχε παραουρθῆ κι' αὐτὸ ὡς τὸν Σηκουάνα.

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ βαρὼν ντὲ Σιμέζ πῆγε μὲ τὸ ἀμάξι τῆς νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν κ. Βιολέν καὶ ἡ 'Εριέττα, ἐπειδὴ ἦταν ἀδιόθητη, δὲν τὴν συνώδευσε.

Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως τῆς βαρὼν τῆς ἦταν νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν κ. Βιολέν νεώτερα σχετικῶς μὲ τὴν προέλασι τῶν Γερμανῶν. Ἦθελε νὰ μάθῃ ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος εἰσβολῆς στὴν ἐπαρχία τους, γιὰ τὴν σκόπευε, ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Μπωκούρ καὶ νὰ πάῃ στὸ κτήμα τῆς φίλης τῆς κομήσσης Μωριέν, στὰ Πυρηναῖα. Ἐπίσης κι' ὁ κ. Βιολέν μὲ τὴν κόρη του θὰ ἔφευγαν γιὰ τὴ Βρετανία.

Ἐπρόκειτο λοιπὸν ν' ἀποφασιστῆ τὴν ἡμέρα ἐκείνῃ ἂν ἔπρεπε νὰ μείνουν ἢ νὰ φύγουν. Αὐτὸ ἐξηρτάτο ἀπὸ τὶς εἰδήσεις ποὺ θὰ λάβαινε ὁ κ. Βιολέν.

Ἐτσι, ἡ 'Εριέττα εἶχε μείνει μόνῃ στὸ σαλόνι τοῦ πύργου καὶ ρέμβαζε ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐξαφνα, κάποιος θόρυβος στὸν γειτονικὸ διάδρομο, τράβηξε τὴν προσοχή τῆς.

Μιά πορτα εἶχε ἀνοίξει καὶ εἶχε κλείσει πάλι... Τί νὰ ἦταν τάχα;

Ἡ βαρὼν ντὲ Σιμέζ εἶχε πάρει μαζί τῆς τὴν καμαριέρα τῆς, ἡ μαγειρίσσα εἶχε βγῆ ἐπίσης ἔξω κι' ὁ κηπουρὸς δὲν ἀνέβαινε ποτὲ στα διαμερίσματα τοῦ πύργου, ἂν δὲν τὸν προσκαλοῦσαν.

Ἡ 'Εριέττα λοιπὸν ἐτοιμαζόταν νὰ βγῆ, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα τοῦ σαλοῦ ἀνοίξε κι' ὁ Λυκογιάννης παρουσιάστηκε μπροστά τῆς.

Ἡ 'Εριέττα ἀναπήδησε σὰν νὰ τὴν τίναξε ἐλατήριο καὶ θέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φωνάξῃ βοήθεια. Μὰ ὁ Λυκογιάννης, μαντεύοντας τὸν σκοπὸ τῆς, μῆκε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸ παράθυρο.

Τότε ἡ νέα ὑποχώρησε περίτρομη. Ἡ ταραχὴ τῆς ἐπνίγε τὴ φωνὴ τῆς μέσα στὸ λαρυγγί τῆς.

Ὁ Λυκογιάννης ἦταν κιάλας θλιμμένος ὅταν μῆκε μέσα. Ἄλλὰ τώρα πού εἶδε ποῖο τρόπο προσκαλοῦσε στὴ νέα, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι ἀκόμα πιὸ λυπημένη.

Ἡ 'Εριέττα περιμενε νὰ τὸν δῇ νὰ ρίχνεται ἀπάνω τῆς κι' ἐτοιμαζόταν ν' ἀντισταθῆ μὲ ὅλες τῆς τὶς δυνάμεις. Ἐκεῖνος ὅμως προχώρησε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ γονάτισε μπροστά τῆς.

Παίρνοντας κάπως

— Ἀδελφός... Ἰωάννα, Λυκογιάννης... ποτάμι...

θάρρος ή 'Ιωάννα, τόν κύτταξε με έκπληξι, ή όποία διπλασιάστηκε όταν ό Λυκογιάννης, βγάζοντας από την τσέπη του τό δαχτυλίδι και τό πορτοφόλι του Ραούλ, τής είπε με φωνή άργή και λυπημένη:

— 'Αδελφός... 'Ιωάννα... Λυκογιάννης... ποτάμι!...

'Η 'Εριέττα άναγνώρισε τά δυό αυτά άντικείμενα κι' άπόρησε πώς βρισκόντουσαν στα χέρια του άγριανθρώπου. Κι' έπειδή ή άπορία της ζωγραφιζόταν καθαρά στό πρόσωπό της, ό Λυκογιάννης σηκώθηκε και ξαναείπε:

— 'Αδελφός... 'Ιωάννα... Λυκογιάννης... ποτάμι!...

Κι' άμέσως κατόπιν άρχισε μιά παντομίμα τόσο έξυπνη κι' έκφραστική, ώστε ή νέα μπόρεσε ν' άντιληφθή πολύ καθαρά την σκηνή πού είχε διαδραματισθή στό δωμάτιο τής 'Ιωάννας.

'Εν πρώτοις, έκανε με τό χέρι του τό σχεδιάγραμμα του δωματίου κι' έδειξε σε μιά γωνιά τό κρεβάτι, γέρνοντας συγχρόνως τό κεφάλι του και κάνοντας πώς κοιμάται. Κατόπιν σχεδίασε την σκάλα και, δείχνοντας τό παράθυρο, προσποιήθηκε ότι άνέβαινε, λέγοντας: «'Αδελφός». 'Επειτα μιά πάλη μεταξύ δύο ατόμων, από τά όποία τό ασθενέστερο σωριάστηκε σε λίγο στή γωνία, όπου είχε ύποδειξει τό κρεβάτι και είπε: «'Ιωάννα».

'Αμέσως έκανε πάλι ότι άνεβαίνει την σκάλα όπως και πριν και άναπήδησε λέγοντας: «Λυκογιάννης». 'Επειτα έκανε πώς παλεύει ό ίδιος με κάποιον, τόν όποιο σώριασε κάτω λέγοντας: «'Αδελφός!» κι' έπειτα χτύπησε τό στήθος του, προσθέτοντας: «Λυκογιάννης».

Μάζεψε τά χέρια του κι' έδειξε ότι έτοιμαζόταν νά πνίξη τόν αντίπαλό του, μά άμέσως κατόπιν τά σήκωσε πάλι κουνώντας τό κεφάλι του και λέγοντας: «'Αδελφός! 'Αδελφός!» 'Επειτα παρέστησε πώς ό Ραούλ σηκώθηκε κι' έφυγε από τό παράθυρο, ένώ ή 'Ιωάννα, πού είχε άνακτήσει έν τώ μεταξύ τις αισθήσεις της, κύτταζε περίτρομη όλόγυρά της. 'Υστερα έδειξε πώς πήδησε από τό κρεβάτι της, βγάζοντας μιά κραυγή τρόμου και πώς, άφοϋ έσπρωξε τόν Λυκογιάννη, άνοιξε την πόρτα κι' έτρεξε στό δρόμο.

'Η 'Εριέττα, λαχανιασμένη και με τά μάτια της διεσταλμένα, δέν έχανε ούτε την παραμικρή κίνηση του Λυκογιάννη και διάβαζε, θά μπορούσε νά πη κανείς, στό πρόσωπό του τό τρομερό δράμα.

'Ο Λυκογιάννης έβαλε κατόπιν στό χαλί, στό μέρος πού είχε ρίξει τόν αντίπαλό του, τό δαχτυλίδι και τό πορτοφόλι κι' έπειτα ύποχώρησε λίγο κι' έμεινε μιά στιγμή άκίνητος. 'Υστερα προσήλωσε τά μάτια του στα δυό άντικείμενα, τά όποία, σκύβοντας, έπήρε από κάτω κι' άρχισε νά τά περιστρέφει στα χέρια του, έπαναλαμβάνοντας: «'Αδελφός! 'Αδελφός!» 'Εβαλε τό δαχτυλίδι και τό χαρτοφυλάκιο στην τσέπη του και παράστησε πώς βγήκε κι' αυτός από τό δωμάτιο, τρέχοντας ξοπίσω από την 'Ιωάννα.

Ξαναγύρισε σε λίγο στή μέση του σαλονιού και κάνοντας τόν περίτρομο, φώναξε: «Ποτάμι! Ποτάμι!», παρέστησε δε δυό φορές πώς ρίχνεται σ' αυτό, λέγοντας: «'Ιωάννα» και την δεύτερη: «Λυκογιάννης». 'Επειτα έκανε πώς κολυμπάει κι' έδειξε πώς έσωσε την 'Ιωάννα με την βοήθεια δυό άλλων ανθρώπων πού είχαν άμόξι δικό τους και την έπήραν μαζί τους.

Μονάχα τό τελευταίο αυτό μέρος της παντομίμας δέν κατάλαβε καλά ή 'Εριέττα. Νόμιζε άπεναντίας ότι, μολονότι ό Λυκογιάννης κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για νά σώση την 'Ιω-

άννα, δέν τό κατώρθωσε, γιατί τό ρεύμα ήταν δυνατό και την παρέσυρε γρήγορα. Πίστεψε μάλιστα ότι τό είχε καταλάβει πολύ καλά αυτό, γιατί, όταν ό Λυκογιάννης τελείωσε την αφήγησή του, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό και δυό δάκρυα κύλησαν από τά μάτια του.

'Η 'Εριέττα με μεγάλη δυσκολία κρατούσε κι' αυτή τά δάκρυά της. Μέσα σε μιά στιγμή, ό Λυκογιάννης είχε ξανακερδίσει την εκτίμησή της, την άγάπη της και, άκόμη περισσότερο, τόν άπέραντο θαυμασμό της.

Αυτός έβγαλε και πάλι από την τσέπη του τό χαρτοφυλάκιο και τό δαχτυλίδι του Ραούλ και τά έβαλε στό χέρι τής νέας. Κατόπιν διευθύνθηκε προς την πόρτα κατηφής και μελαγχολικός όπως είχε ρθή.

'Η 'Εριέττα άφησε τότε κατά μέρος κάθε επιφύλαξι και, όρμώντας προς αυτόν με τά μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, του έσφιξε τά χέρια φωνάζοντας:

— 'Α! Λυκογιάννη!... Καλέ μου Λυκογιάννη!...

Τά μάτια του άγρίου άχτινοβόλησαν τότε από χαρά. Και μολονότι ή 'Εριέττα, σαν νά μετανόησε γιατί ύποχώρησε τόσο εύκολα στή φωνή τής καρδιάς της, τραθήχτηκε πίσω κατακκόκινη, ό Λυκογιάννης αισθάνθηκε τόση εύτυχία, ώστε, καθώς έφευγε, θυμήθηκε τόν τρόπο με τόν όποιο ό 'Ιάκωβος Γκραντέν άποχαιρετούσε την 'Ιωάννα από μακρυά κατά την άναχώρησή του και, φέρνοντας τις άκρες των δακτύλων του στα χείλη του, έστειλε ένα φίλημα στην 'Εριέττα.

'Η νέα ένοιωσε ένα παράδοξο αίσθημα κι' έκλεισε τά μάτια της. 'Όταν τά άνοιξε πάλι, ό Λυκογιάννης είχε γίνει άφαντος.

Ξαναγύρισε άργά στην πολυθρόνα όπου καθόταν προηγουμένως κι' άπάνω στην όποία είχε πετάξει τό χαρτοφυλάκιο και τό δαχτυλίδι. Βλέποντας τά δυό αυτά άντικείμενα, ένοιωσε ένα παράδοξο ρίγος. Τά πήρε με χέρι φλογισμένο και σαν νά φοβόταν μήπως την δη κανείς, τά έκρυψε γρήγορα στόν κόρφο της.

— 'Ω! ψιθύρισε. 'Αν τό ήξερε ή μητέρα, θά πέθαινε από την λύπη της και τή ντροπή της. Τό τρομερό αυτό μυστήριο θά μείνη κρυμμένο έδω, μέσα στην καρδιά... Μόνο άν παρουσιαστή άπόλυτος άνάγκη, θά τό φανερώσω!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

— Πώς; Δέν πήγατε στα χειμερινά σπόρτ;
— Θα πάμε τό... καλοκαίρι!...

Ι Η'

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

'Η 'Εριέττα σωριάστηκε στην πολυθρόνα της κι' άρχισε νά κλαίη κρύβοντας τό πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

'Όστε έτσι, 'Ο Λυκογιάννης, τόν όποιο παρουσίαζε ως ένοχο ή έπιστολή τής 'Ιωάννας, ό Λυκογιάννης πού τόν κατηγορούσαν όλοι, ήταν άθώος... Κι' ό μόνος ένοχος, ό αίτιος τής αυτοκτονίας τής δυστυχισμένης 'Ιωάννας, ήταν ό άδελφός της!...

'Α! τόν καταραμένο!... Γι' αυτό λοιπόν, λίγες ώρες μετά τό έγκλημά του, έφυγε για τό Παρίσι, αφήνοντας τή μητέρα του και την άδελφή του κι' άγνωδνας άκόμα τις τρομερές συνέπειες τής πράξεώς του;

Τώρα ή 'Εριέττα καταλάβαινε γιατί ό Ραούλ, κάθε φορά πού έρχόταν στόν πύργο, πήγαινε τόσο συχνά στό Μαρέλ.

Τή στιγμή πού την άποχαιρετούσε ήταν κατάχλωμος και στό πρόσωπό του σπήρχε μιά άμυχή, την όποία, όταν τόν ρώτησε ή μητέρα του, δικαιολόγησε

λέγοντας: «Χθές τὸ βράδυ, ἐνῶ περπατοῦσα μέσα στὸ πάρκο, ἕνα κλαδί μου ξέσκισε τὸ μάγουλο...»

Ἦταν ὁμως ψέμα αὐτό. Ἡ Ἐριέττα καταλάβαινε τώρα ὅτι τὴν ἀμυχή αὐτὴ τοῦ τὴν εἶχε κάνει ἡ Ἰωάννα μὲ τὰ νύχια της, καθὼς πάλευε ἐναντίον του.

Τὴ παράδοξο ὁμως! Μέσα στὴν καρδιά τῆς Ἐριέττας, κοντὰ στὴν μεγάλη λύπη της, ὑπῆρχε κι' ἕνα αἶσθημα βαθειᾶς χαρᾶς. Θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ αἶσθημα αὐτό, ἀναλύοντας μιὰ-μιὰ τίς ἐντυπώσεις της καὶ τότε τῆς φάνηκε ὅτι ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λέη: «Χαίρεσαι γιατί ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἀθῶος».

Ἐξαφνα τότε τὸ λογικὸ της φωτίστηκε καὶ, σὰν νὰ τὴν τίναξε ἕνα ἐλατήριο, ἀναπήδησε ψιθυρίζοντας:

— Τὸν ἀγαπῶ!

Ἐμεινε μιὰ στιγμή ἀνατριχιάζοντας σύγκορμη κι' ἔπειτα γονάτισε καὶ εἶπε μὲ φωνὴ σβυσμένη:

— Θεέ μου! Συγχώρησέ με... Εἶμαι τόσο τρελλὴ λοιπόν; Ξέχασα τὴν ἀγάπη μου στὴ μητέρα μου καὶ τὸν σεβασμὸ πού χρωστῶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου... ὦ! δυστυχία μου!... Δυστυχία μου!... Ἀγαπῶ τὸν Λυκογιάννη... Ἐγώ; Γιατί; Γιατί μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ... Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνοησία, τρέλλα... ὦ! ἐξακολούθησε μὲ μιὰ πικρὴ εἰρωνεία, ἡ κόρη τῆς βαρῶνης ντὲ Σιμέζ ἀγαπάει τὸν Λυκογιάννη, ἕναν ἄγριο πού ἔζησε ὡς τώρα ἀνάμεσα στὰ θηρία, ἕναν ἄθλιο πού κ' ἡ φτωχότερη χωριατοπούλα θ' ἀπομάκρυνε μὲ περιφρόνησι καὶ ἀηδία ἀπὸ κοντὰ της. Ἐριέττα ντὲ Σιμέζ, τί ἔκανες τὴν ἀξιοπρέπειά σου;... Τὸν ἀγαπῶ!... Καταραμένη τύχη!... Ἀμειλίκτο πεπρωμένο!... Τὸν ἀγαπῶ!... Τί θὰ γίνω, Θεέ μου;... Ποῦ νὰ φύγω; Ποῦ νὰ κρύψω τὴν ντροπὴ μου;... Τὸν ἀγαπῶ! Τὸν λατρεύω!...

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκε θόρυβος ἀμαξιοῦ στὴν αὐλὴ καὶ ἡ Ἐριέττα μόλις πρόφτασε νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά της.

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ βαρῶνη ντὲ Σιμέζ, ἡ μητέρα της, ἔμπαινε μέσα στὸ σαλόνι.

— Καθὼς βλέπεις, Ἐριέττα, τῆς εἶπε, κράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου νὰ γυρίσω γρήγορα...

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου μητέρα. Τί κάνει ἡ Σουσσάνα;

— Εἶνε πάντα ἡ ἴδια... Πολὺ περιέργη αὐτὴ ἡ νέα, δὲν φοβᾶται τίποτε...

Ἡ Ἐριέττα ἔπνιξε ἕναν στεναγμὸ πού σήμαινε: «Γιατί νὰ μὴν εἶμαι σὰν τὴ Σουσσάνα;»

— Ὅστόσο, μητέρα, ἀποκρίθηκε, ἡ Σουσσάνα ἔχει μεγάλη καρδιά.

— Καὶ μεγάλη θέλησι, προπάντων, ἀγαπητὴ μου κόρη... Ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι πολὺ χλωμὴ καὶ τὰ μάτια σου εἶνε κατακόκκινα. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔκλαψες...

— Δὲν σοῦ τὸ κρύβω, μητέρα μου... Ναι, ἔκλαψα λίγο, γιατί συλλογίζομαι τὴν τρομερὴ τύχη τῆς Ἰωάννας Βαγιάν.

— Ναι, κόρη μου, εἶνε ἀξιολύπητη ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ νέα καὶ προπάντων ὁ ἀγαθώτατος δήμαρχος τοῦ Μαρέλ, ὁ ὁποῖος τὴν υἱοθέτησε καὶ τῆς ἔδωσε τὸνομά του. Ἀλλὰ ἐσὺ πάλι τὸ παρακάνεις καὶ συλλογίζεσαι ὑπερβολικὰ τὴν ἀνεπανόρθωτη αὐτὴ δυστυχία. Εἶνε δυὸ μέρες τώρα πού σὲ βλέπω πολὺ χαλασμένη... Ἐλα, κουράγιο, παιδί μου. Μιμήσου λίγο τὴν φίλη σου Σουσσάνα καὶ διώδε ἀπὸ τὸ μυαλό σου τίς θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις... Ἐξ ἄλλου, αὐτὴ τὴν δυστυχισμένη νέα πολὺ λίγο τὴν γνωρίζουμε.

Ἡ Ἐριέττα προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν μητέρα της.

Ἐπειτα ἔχουμε ἄλλα πράγματα νὰ σκεφθοῦμε, ἐξακολούθησε ἡ βαρῶνη. Πρέπει ἀπόψε νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ πράγματά μας, γιατί αὔριο τὸ πρωτὶ φεύγουμε... Οἱ Πρῶσοι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ φτάσουν στὰ μέρη μας.

— Ναι, καλὴ μου μητέρα, ἄς φύγουμε γρήγορα...

Καὶ ἀπὸ μέσα της πρόσθεσε:

«Ἡ ἀπομάκρυνσις θὰ μ' ὠφελήσῃ. Δὲν θὰ τὸν συλλογίζομαι πειᾶ».

Ἡ βαρῶνη τὴν ἐκύτταζε χαμογελώντας τρυφερά.

— Δὲν πιστεύω, εἶπε, ὅτι θὰ τ' ἀποφάσιζες τόσο εὐκολα... Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀκόμα ἔλεγεσ ὅτι δὲν θάφευγες ποτέ ἀπὸ τὸν πύργο.

— Σκέφθηκα κατόπιν καλύτερα, ἀγαπημένη μου μητέρα.

— Κι' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἤμουν τῆς ιδέας σου. Αἰσθανόμουν ὅτι θὰ μοῦ ἦταν δύσκολο, λυπηρὸ νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ καὶ

δὲν μπορούσα νὰ τὸ ἀποφασίσω... Ἀλλὰ ἡ ἀλλεπάλληλες προσκλήσεις τῆς κομήσης ντὲ Μωριέν καὶ ἡ ὑποδείξεις τοῦ κ. Βιολέν μ' ἔκαναν ν' ἀλλάξω γνώμη... Ὅπωςδήποτε, σοῦ τὸ εἶπα: αὔριο τὸ πρωτὶ φεύγουμε...

Ἐπειτα ἀπὸ ἕναν μικρὸ δισταγμὸ, ἡ Ἐριέττα ρώτησε κοκκινίζοντας ἐλαφρά:

— Ἐγὶνε λόγος γιὰ τὸν Λυκογιάννη στοῦ κ. Βιολέν;

— Ναι, εἶπαν λίγα λόγια.

— Θὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν συλλάβουν;

Ἡ βαρῶνη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ ἀπάντησε:

— Ὁ ἄθλιος θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ καιρὸ ἀνενόχλητος.

— Γιατί, μητέρα μου; ρώτησε ἡ Ἐριέττα, ἡ ὁποία, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς βαρῶνης, ἔνοιωσε βαθειὰ ἀνακούφισι...

— Ποιὸς νὰ τὸν συλλάβῃ; Οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν χθὲς τὸ Ἐπινάλ καὶ ἡ γαλλικὴ ἀρχὴ τὸ ἐγκατέλειψαν. Οὔτε ἀνακριτὴς, οὔτε εἰσαγγελεὺς ὑπάρχει πειᾶ. Οἱ γαλλικοὶ νόμοι δὲν ἰσχύουν στὰ Βόσγια... Μὰ ὅταν, κάποια μέρα, οἱ Γερμανοὶ θὰ φύγουν πάλι ἀπὸ τὰ μέρη μας, θὰ ἐξετασθῇ ἀσφαλῶς ἡ ὑπόθεσις τοῦ Λυκογιάννη, ὁ ὁποῖος θὰ συλληφθῇ, γιατί εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῆ πειᾶ ἔτσι... Δὲν ξέρω τί θὰ τὸν κάνουν τότε... Αὐτὸ εἶνε ὑπόθεσις τῆς δικαιοσύνης. Ἀλλ' ἀπὸ ὅσα ἔλεγε σήμερα ὁ εἰρηνοδίκης στὸ σπίτι τοῦ κ. Βιολέν, κατάλαβα ὅτι δὲν θὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖο κι' ἐπομένως δὲν θὰ καταδικασθῇ.

— ὦ! ξεφώνησε ἡ Ἐριέττα, σὰν ν' ἀνακουφίστηκε ἔξαφνα ἀπὸ ἕνα τρομερὸ σφίξιμο.

— Ὅσο ἔνοχος κι' ἂν εἶνε ὁ Λυκογιάννης, ἐξακολούθησε ἡ βαρῶνη, ἡ δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε, γιατί τὸν θεωρεῖ ὡς ἀνεύθυνο τῶν πράξεών του... Τώρα, ἂν θέλῃς, Ἐριέττα, πᾶμε νὰ ἐτοιμαστοῦμε γιὰ τὴν ἀναχώρησί μας..

— Ἐγὼ σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶμαι ἔτοιμη, ἀγαπημένη μου μητέρα, ἀπάντησε ἡ νέα.

Καὶ ἀφοῦ φίλησε τρυφερά τὴν βαρῶνη, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σαλόνι γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ δωμάτιό της.

Ἐνοιωθε τώρα τὴν καρδιά της ἐλαφρότερη καὶ ἡσυχώτερο τὸ λογικὸ της. Ὁ Λυκογιάννης δὲν θὰ καταδικασθῆται, δὲν θὰ ἐτιμωρεῖτο γιὰ ἕνα ἔγκλημα πού δὲν τὸ εἶχε κάνει...

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τίς ἐννεὰ τὸ πρωτὶ, ἡ βαρῶνη ντὲ Σιμέζ κ' ἡ κόρη της ἀνέβαιναν στὸ ἀμάξι τους, πού ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ Βεσσούλ, ὅπου οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμη.

«Σὲ λίγο θὰ εἶμαι μακριὰ ἀπὸ δῶ, σκεφτόταν ἡ Ἐριέττα, ρίχνοντας ἕνα βλέμμα στερνὸ στὸν Μαῦρο Λόφο. Ἐκεῖ κάτω στὰ Πυρηναῖα, κοντὰ στὴν Ἐμμα καὶ τὴν Λευκὴ ντὲ Μωριέν, δὲν θὰ τὸν συλλογίζομαι πειᾶ, γιατί πραγματικὰ εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸν ξεχάσω...»

ΙΘ'

ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ ΓΙΑ ἘΝΑ ΡΑΠΙΣΜΑ

Οἱ Πρῶσοι ἐν τῷ μεταξύ ἐξακολουθοῦσαν τὴν προέλασιν αὐτὴν στὴν περιοχὴ τῶν Βοσγιῶν, παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασι πού κατέβαλλαν τὰ ἀπομονωμένα ἀποσπάσματα καὶ οἱ Ἐλεύθεροι Σκοπευταί.

Μιὰ μέρα ἕνα ἀπόσπασμα Γερμανῶν πού μετέφερε προμήθειες, δέχτηκε κοντὰ στὸ Μαρέλ τὴν ἐπίθεσι εἴκοσι περὶπου Ἐλευθέρων Σκοπευτῶν. Ἐπακολούθησε μιὰ σύντομη συμπλοκή, κατὰ τὴν ὁποία, ἀπὸ τοὺς δώδεκα Γερμανοὺς πού ἀποτελοῦσαν τὸ ἀπόσπασμα, οἱ πέντε ἔπεσαν νεκροί, οἱ τέσσερες πληγωμένοι, κ' οἱ ὑπόλοιποι τρεῖς τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, παρατώντας τίς προμήθειες.

Κατὰ διαταγὴ τοῦ δημάρχου, οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρέλ παρέλαβαν τοὺς τραυματίας κι' ἔθαψαν τοὺς νεκρούς.

Ἡ ἄλλη μέρα πέρασε ἡσυχῇ, ἀλλὰ, κατὰ τὸ δειλινὸ τῆς μεθεπομένης, ἕνα γερμανικὸ τάγμα ἀπὸ τετρακόσιους ἄνδρες καὶ δυὸ κανόνια, μῆκαν στὸ Μαρέλ. Ἀμέσως τότε ὁ διοικητὴς τοῦ τάγματος, ἕνας ἀγροῖκος Πυερανός, κάλεσε μπροστά τους τὸν δήμαρχο καὶ τοὺς ἄλλους προεστοὺς τῆς κωμοπόλεως.

(Ἀκολουθεῖ)

